

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 159/2015
24.02.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. Н.Д., због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, адв. С.Т., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1467/2013 од 08.07.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1230/14 од 05.11.2014. године, у седници већа одржаној 24.02.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окр. Н.Д., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1467/2013 од 08.07.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1230/14 од 05.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 1467/2013 од 08.07.2014. године, окр. Н.Д. оглашена је кривом због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ и осуђена на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци.

Одлучујући о жалби браниоца окривљене, Апелационог суда у Новом Саду је пресудом Кж1 1230/14 од 05.11.2014. године, одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљене адв. С.Т. поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је захтев основан, укине обе пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Иако бранилац окривљене у захтеву не опредељује конкретно ни једну повреду закона која, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, може бити дозвољени разлог за подношење захтева за заштиту законитости, наводима да је окривљена извршењем предметног кривичног дела прибавила имовинску корист у износу од 1.500,00 динара, те да је требало да буде оглашена кривом за привилеговани облик разбојништва из члана 206. став 4. КЗ а не за кривично дело разбојништва из члана 206. став 1. КЗ, у суштини указује на повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Из чињеничног стања утврђеног првостепеном и потврђеног другостепеном пресудом несумњиво произилази да је окр. Н.Д., заједно са мал. М.Л., пришла оштећеној у намери да од ње одузму новац, при чему оне нису могле знати колико новца је оштећена имала код себе, па се, супротно наводима захтева, не може сматрати да су ишле за тим да прибаве малу имовинску корист, а што је један од услова који мора бити испуњен да би се радило о привилегованом облику разбојништва из члана 206. став 4. КЗ. Према томе, првостепени суд је из утврђеног чињеничног стања извео правилан закључак о постојању кривичног дела из члана 206. став 1. КЗ, па се неосновано наводима захтева указује на повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП.

Бранилац у захтеву наводи и да је првостепена пресуда заснована на исказима мал. М.Л. и Б.С. датим пред истражним судијом Основног суда у Крушевцу и на записнику о препознавању, иако извођењу ових радњи није присуствовао бранилац окривљене, чиме у суштини указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим. На исту повреду закона одбрана окривљене указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе у образложењу пресуде, на другој страни у шестом и седмом ставу дао разлоге које Врховни касациони суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на исте упућује.

Бранилац окривљене у захтеву наводи и да је изрека првостепене пресуде неразумљива и противречна сама себи и датим разлозима, чиме указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, а осим тога, оспорава и чињенично стање утврђено првостепеном пресудом.

Међутим, битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, као и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену навода захтева да је окривљеној повређено право на правично суђење предвиђено чланом 32. Устава Републике Србије, с обзиром на то да та повреда није утврђена одлуком Уставног суда нити је таква одлука достављена уз захтев за заштиту законитости, како је то прописано одредбом члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар - саветник
Драгана Вуксановић,с.р.**

**Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.**